

ἀναρριγαίνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναρριαίνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ριγαίνω <ριγῶ.

Αἰμωδιῶ: Ἐπιδ.

Ἀνάρριαν ξανάρριαν | γὰ πάον ᾧ τῇ γαστρομένῃ,
γὰ φύου ᾧ γὼ χυλόπιτες | καὶ οὐ ξεροκοκκάλες.

Συνών. ἀναρριγιάζω 1, μουδιάζω.

ἀναρριγιάζω ἀμάρτ. ἀναρριμάζω Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ριγιάζω.

1) Ἀναρριγαίνω, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων.) 2) Μετβ.
προξενῶ ρίγος Πελοπν. (Βούρβουρ.): Μ' ἀναρριγιάσε
ἡ θέρμη.

ἀναρριγίδα ἡ, Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ριγίδα.

Ρίγος, φρικιάσις. Συνών. ἀνατριχίλα.

ἀναρριγῶ (Ἑβδομαδ. Τύπ. 28 Ἰουλίου 1934).

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ριγῶ.

Αἰσθάνομαι φρικιάσιν, φρικιῶ: Ἡ φωνὴ τῆς Πλυτῶς
βαρεῖα καὶ παράξενη ἔκαμε τὸν Κοντονίκα ν' ἀναρριγῇ.
Συνών. ἀνατριχιάζω.

ἀνάρριμμα τό, Δ.Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Βλαστ.
(λ. ἀνάριμα) ἀνέρριμμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρίχνω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Β
1322 (ἔκδ. ΣΞανθουδ.) «ς τ' ἀρχοντικά ἀναρρίμματα κ' εἰς
τῆς ἀντρεῖας τὸ νᾶττο».

1) Χώματα ἢ λιθάρια ριπτόμενα εἰς τι μέρος καὶ σχη-
ματίζοντα ἐπὶ χώσιν Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.: Αὐτὸ τὸ χωράφι
εἶναι ὅλο ἀναρρίμματα Κρήτ. 2) Αἱ κινήσεις καὶ αἱ γραμ-
μαὶ τοῦ σώματος, τὸ παράστημα ἐνθ' ἀν.: Τὸ παιδί αὐτὸ
μοιάζει τοῦ κυροῦ του ᾧ τ' ἀναρρίμματα Κρήτ. Αὐτὴ ἡ κωπελ-
λὶά ἔχει καλὰ ἀναρρίμματα αὐτόθ. Ἀρχόντισσας ἀνάρριμμα,
περπατησὰ νεράιδας Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ.

ἀναρρίτσια ἡ, Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) ἀναρρίτσα Κέρκ.
ἀνατοίρρια Θεσσ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρριτσιαίνω. Ἐν τῷ ἀναρρίτσα
ἀπώλεια οὐρανώσεως τοῦ τσ. Πβ. ἀναξωσά, δι' ὁ ἰδ.
ἀναξισιά. Τὸ ἀνατσίρρια κατὰ μετὰθ. γραμμάτων.

1) Ἡ ἐκ φόβου καὶ τρόμου ἢ πόνου φρικιάσις ἐνθ' ἀν.:
Τ' ἀκούω καὶ μὲ πιάνει ἀναρρίτσια Κέρκ. Πάψε, γιατί μὲ
πιάνει ἀναρρίτσα ποῦ τ' ἀκούω αὐτόθ. Μόρχιτι ἀνατοίρρια
Ζαγόρ. Συνών. ἀναγρίτσιασμα 1, ἀνατριχίασμα,
ἀνατριχίλα. 2) Ρίγος προηγούμενον τοῦ πυρετοῦ
Θεσσ. Κέρκ.: Βγάλ' του τῇ θέρμῃ του, τὸ κρὺ του, τὴν
ἀναρρίτσια του (ἐξ ἐπιδ.) Κέρκ. || Ἄσμ.

Ἀπιθρός μὲ δέρν' ἡ πύρρα | καὶ ἀπουπίσου ἡ ἀνατοίρρια
Θεσσ. Συνών. ἀναγρίτσιασμα 2, ἀναρρίτσιασμα.

ἀναρριτσιαζώ Κέρκ. Κρήτ. — ΚΘεοτόκ. ἐν Νουμᾷ
390,6 ἀνατοίρριαζω ΙΒηλαρ. Ποιήμ. 7 ἀνατοίρριαζου
Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ριτσιαζώ ἡ ἐκ
τοῦ οὐσ. ἀναρρίτσια.

1) Αἰσθάνομαι φρίκην, φρίττω Κέρκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.)
— ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἀν. ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν.: Τὸν εἶδα καὶ ἀναρρί-
τσιασ' ἀπὸ τὸ φόβον μου Κέρκ. Μὴ στιγμὴ ὁ κόσμος ἐσώπασε
καὶ ἀναρρίτσιασαν ὅλοι ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Ἀνατοίρριαζον ὅταν
τοὺν ἀκούω γὰ μ' ἴλη τί ἔπαθι Ζαγόρ. Ἀνατοίρριασι τοῦ
κουρμί μ' αὐτόθ. || Ποιήμ.

Ὁ κρὺς φόβος παρευτὺς τὰ σωθικά του τρέχει,
ἀνατοίρριαζει ὁλόβολος, τὸ αἷμα του παγώνει

ΙΒηλαρ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναγρίτσιαζώ 2, ἀναρρι-
τσιαίνω, ἀνατριχιάζω. 2) Ρικνοῦμαι Κρήτ.: Ἀρρώ-
στησέ μου τὸ μουλάρι, γιατί θωρῶ καὶ ἀναρριτσιαζει (ρικνοῦται
τὸ δέρμα του).

ἀναρριτσιαίνω Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) ἀναρριτσιαίνω
Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ριτσιαίνω.

Ἀναρριτσιαζώ 1, ὁ ἰδ.: Ἀναρριτσιαίνω ὅλος ποῦ
τ' ἀκούω Ἀργυραῖδ. Ἀναρριτσιαίνει τὸ κορμί μου αὐτόθ.
Ἀναρριτσιαίνω τὴν ποῦ τὸ λέω Κέρκ.

ἀναρρίτσιασμα τό, ἀμάρτ. ἀνατοίρριασμα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρριτσιαζώ.

Ρίγος παρουσιαζόμενον πρὸ τοῦ πυρετοῦ. Συνών.
ἀναγρίτσιασμα 2, ἀναρρίτσια 2.

ἀναρριτσιώνω ἀμάρτ. ἀναρριτσώνω Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ριτσιώνω.

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου ὡς αἱ τοῦ ἀκανθοχοίρου,
φρίσσω: Χριστὸς... οὐλα τὰ ἔγνη ἐκάλεσε καὶ τὸ σφαλάγγι
δὲν καλεῖ, γιατί βρομεῖ, γιατί... ἀναρριτσώνει, γιατί τὸν ἄν-
θρωπο ᾧ τὸ ποῖμα τοῦ θανάτου φέρνει (ἐξ ἐπιδ.) 2) Μετβ.
κάμνω τι οὐλον, ἐπὶ τριχῶν τῆς κεφαλῆς: Ἀναρριτσώνω
τὰ μαλλιά.

ἀναρρίχνω Ἡπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνερρίχνω
Κρήτ. ἀνερρίχτω Θήρ. νερρίχτω Πόντ. (Οἶν.) νερ-
ρέχτω Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) νερρίφτω Πόντ. (Νικόπ.)
Μέσ. ἀναρρίχνομαι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρρίπτω.

Α) Ἐνεργ. 1) Ρίπτω πρὸς τὰ ἐπάνω, ρίπτω ἔξω,
ἐν ἄλλω Ἡπ. — Λεξ. Πρω.: Νὰ πῶ τίπουτα, μ' ἀναρρίχν'
ἡ γῆ (ἐν εἶπω κακόν τι, ἡ γῆ δὲν θὰ μὲ δεχθῇ μετὰ θάνα-
τον. Συνήθως προκειμένου περὶ τῆς κακολογίας κατὰ
τῶν εὐεργετῶν, ἡ ὁποία θεωρεῖται μέγα ἀμάρτημα) Ἡπ.
Ὁ κόσμος γὰ τὸν θάφτον κ' ἡ γῆ γὰ τὸν ἀναρρίχνη! (γὰ
βρικολακιάση!) αὐτόθ. Νὰ τὸν ἀναρρίξ' ἡ γῆ! αὐτόθ. || Φρ.
Ἀναρρίχνω μοῖ (ψηλώνω πολύ, ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος.
Συνών. φρ. πετιῶ - ρίχνω μοῖ) Λεξ. Πρω. β) Ρίπτω τι
ἐπὶ τινος Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναρρίξέ μου τὸ σάλι ᾧ τὴν
πλάτη Λεξ. Πρω. Ἀναρρίξα λινάτσες ᾧ τοῖς λεμονεζῆς Λεξ.
Δημητρ. γ) Ρίπτω κάτω, καταρρίπτω Πόντ. (Ἀμισ.
Νικόπ. Οἶν.): Ἐνερρίξέ με Οἶν. Μὴ φοβᾶσαι, κ' ἡ νερρίχτω σε
αὐτόθ. 2) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Θήρ.: Ἡ ζάχαρι θ' ἀνερ-
ρίξῃ αὐτοῦ ποῦ τὴν ἔχεις (κυρίως θὰ ἀπορροφήσῃ ὑγρασίαν).
Συνών. ἀναδίνω Β 5, ἀναδοτῶ 2, ἀναδωκιάζω,
ἀναπίνω 3. Πβ. καὶ ἀναξερῶ 2 β. 3) Κατανέμω
τι κατ' ἀναλογίαν, οἷον πρόστιμον, φόρον κττ., καταλο-
γίζω, ἐπιβάλλω Κρήτ.: Ἀδικα μ' ἀνερρίξανε γὰ πληρώσω
τόσες δραχμές.

Β) Μέσ. 1) Φέρομαι, ρίπτομαι ὀρμητικῶς Λεξ.
Δημητρ.: Σὰν τὴν εἶδε τὸ παιδί της, ἀναρρίχτηκε γὰ τὴν
ἀγκαλιάση. 2) Σκιρτῶ Λεξ. Δημητρ.: Ἀναρρίχνει ἡ
καρδιά μου. 3) Ἀποκαλύπτομαι κοιμώμενος (οἶονεῖ
ρίπτομαι ἔξω ἀπὸ τὰ κλινοσκεπάσματα) Κρήτ.: Τὸ κωπέλλι
ἀναρρίχνεται τῇ νύχτα. 4) Ἀπογυμνοῦμαι πῶς, μένω
ἡμίγυμνος (οἶονεῖ ρίπτομαι ἔξω ἀπὸ τὰ ἐνδύματα) Κρήτ.:
Μὴν ἀναρρίχνεσαι, μωρὲ παιδί μου, γιατί θὰ κρυώσης!

ἀναρριχτά ἐπίρρ. Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.
Λακων. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ.) Στερελλ. (Ἄμφ.) ἀνάρριχτα
Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΣΜα-
τσούκ. Γλυκοχαράμ. 10 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.

